

dok dođu bolja vremena. Uvijek sam cijenio njegovu sposobnost budenja optimizma kod drugih ljudi“, reče uz cerek Olujić i počne rezati novi komad slanine.

Goran halapljivo proguta komad domaćeg kruha i uzvrati gostoljubivom domaćinu pitanjem: „Pa, dobro, što je, to što ti radiš je prilična rijetkost u ovo olovno doba. Moram priznati da obično ovo ne pitam kupce niti me inače previše zanima, ali želim te nešto upitati: Uložit ćeš ogromne novce u proizvodnju i branšu koja se jedva podigla na noge, riskirat ćeš gotov novac koji je danas rijedak kao poštenje u političara, a sve to radiš sa osmijehom na licu. Zar nije malo neobično, pogotovo s obzirom da je ovo Gline, a ne nekakav Zagreb?“.

OPREZ, OPREZ, OPREZ

Olujić odloži nož i radosno pogleda Gorana, kao da je očekivao njegovo pitanje: „He he he, e moj Gorane, nisi ni prvi ni zadnji koji me je ovo pitao. Razumijem ja ljude i njihove reakcije. Situacija u zemlji je takva da bi se svatko trebao pokriti ušima i čekati da prođe oluja. Oprez, oprez, oprez. Međutim, ja ti nikad nisam bio nešto posebno za kuknjavu i crnilo. Kad sam se odmah nakon rata vratio u Glinu, neki su gledali kako iscjedili državu i sustav, a ja sam gledao kako nešto stvoriti. Kad sam otvorio pilanu svi su mislili da to radim jer mi fali dasaka u glavi. Pa sam ipak uspio. Kad sam počeo redovito zapošljavati nove ljude, isti oni koji su brojali daske u mojoj glavi, su počeli birati brojeve mog mobitela. Sad, kad usred krize nabavljam nove strojeve, opet počinje nova

runda sumnji u moje mentalno zdravlje. A ja se pak brinem za mentalno zdravlje tih ljudi koji stalno vide nešto crno kako se valja na horizontu. Evo, ovi moji partneri po Zagrebu, Rijeci, Splitu, svi oni se nešto žale, kukaju i plaću. A vidi mene, usred napola porušene Gline širim proizvodnju, nabavljam novu opremu i zapošljavam nove ljude. Sredine u kojima oni žive u usporedbi sa Glinom nalikuju New Yorku, sa sto puta više mogućnosti nego što to imaju ljudi koji su zapeli u glini Gline, a ovi se bune. Zato ja brinem za njihovo mentalno zdravlje. Mislim da mnogim ljudima u ovoj zemlji treba sedmodnevni odmor u našem malom gradu i siguran sam kako će odmah početi cijeniti sredinu u kojoj žive i rade. A neka nas optimiste puste da sanjamo, radimo i dimimo kobasicel!“, „Amen!“, usklikne Goran uz gromoglasni grohot. Nešto kasnije, nakon što su potpisali ugovor o nabavi strojeva i srdično se izgrili, Goran je napustio jednog od svojih omiljenih kupaca i krenuo nazad za Zagreb prije nego što snijeg u punosti ne zatvori ceste.

DANAŠNJI SAVJET

Kad se počnemo žaliti zbog loše situacije u kojoj živimo i radimo, zbog nesigurnog poslovanja s kojim se susrećemo i zbog mnogo čega drugog, sjetimo se kako u ranjenim mjestima poput Gline, Vukovara, Baranje postoje ljudi koji u mnogo gorim uvjetima od naših uspijevaju poslovati, živjeti i vidjeti svjetlo na kraju tunela.

ti. Ja sam povukao svoju crtu u životu i znam da je najgore što mi se može dogoditi to da se pitam što bi bilo da sam pokušao, a nisam. A ako ja takav stav mogu imati u mojoj Glini, onda to može svatko u ovoj našoj zemlji!“.

Goran je bio siguran u jednu stvar. Kad bi bilo više ljudi poput gospodina Olujića među njegovim kupcima, bilo bi više i optimizma, posla, a možda bi i češće svoju suprugu obradovao različitim gurmanskim delicatesama.

Pravi ukras za svaki zid

Kupite uramljene originalne fotografije na www.printpix.hr
Dostava na adresu po vašem izboru!